

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. březen 2015 č. 3 / 15

Štefan projev

Dostal jsem psaní: „Ahoj milý příteli, děkuji za pozvání a rád přijedu. Musím Ti ale říci, že to byl pro mne hodně velký šok. Opravdu nevím, jak mohu figurovat mezi tolika opravdu zasloužilými lidmi. Ale potěšilo mne to, to přiznávám. V H.“

A ještě jedno: „Dobrý den, srdečně zdravím z Jižní Ameriky. Budu se muset z udílení cen omluvit, nominace mě velmi těší a vážím si jí. E CH.“

Vida, vstoupili jsme na další kontinent.

Tak pro tohle Štefana děláme. S chybami, přiznejme i někdy rozličným škorpením.

Jsmo zvláštní seskupení. Štefánská komise je orgán samozvaný, otevřený, iniciativní. Nemáme pokladníka, protože nemáme žádné peníze. Nemáme předsedu, správní radu ani dozorcí radu. Ale třeba si to někteří myslí, že tím předsedou jsou oni.

Fungujeme tak, že když je potřeba cosi udělat, vždycky se najde někdo, kdo se toho chopí. Pak se pohádáme o tom, jestli v novinách mají být čísla, nebo ne, jak mají noviny vypadat. Jak proběhne zvaní. Vždycky se najde někdo, kdo nám poví, co děláme blbě. Už devatenáct let.

Přijmeme každého, kdo chce pomoci, ne jen mluvit. Takové tam už máme.

Potřebujeme takové, kdo třeba pomůže k tomu, aby Štefan pronikl do celého okresu. Pořád máme některá místa, odkud nominace nejsou. Zpracování nominací je náročné. Někdo pošle pár slov, někdo stránku.

Štefan zaslouží si větší publicitu. Psát články, informovat, vyzývat. Štefánská kronika a i štefánské stránky mohly by být obšírnější. I výstavka, kterou tu máme pestřejší. Propagace větší.

Štefánské stránky mají adresu jivinskystefan.webnode.cz.

Všechny Vás zdravím, děkuji a přeju, ať se ve zdraví za rok v Jičíně na dvacátém výročí sejdem.

Lidi

Sedlajda Anik

Na divadle o holocaustu Hygiena krve držela nejdřív Kateřina z Brna přednášku, aby studenti věděli význam slov a trochu chronologii událostí. Při tom občas kladla sálu otázky. Jedna gymnazistka odpovídala perfektně. Byl potlesk. Skončilo to tak, že profesionální lektorka pozvala jičínskou studentku do Brna, aby o tématu přednášela.

Kde se to v té snad patnácti, či šestnáctileté holce vzalo? O přestávce vysvětlila, že si to sama nastudovala a že se zabývá židovskými osudy v době války, že sbírá vzpomínky i jiné materiály.

Teď by se hodilo napsat nějaké moudro o dnešní mládeži. Tak jo. Má dlouhé vlasy.

Standa napsal:

Mám nádor. ... Odpojuju se od internetu. ... Kozí mejdan uspořádám. Pak tam jsou ještě jiná slova, dosti osobní. Třeba že se mu po deseti letech rozpadl vztah. Bum.

Je mu pětáctýřicet.

(<http://www.kozy.cz/stanislawpenc/>) Známe ho. Známe jeho úsilí, když se do něčeho pustí. Vzpomínám, jak bojoval, když se tenkrát prodávaly Staré Hrady. Moc by byl užitečný v jedné nebo druhé komoře nahoře, kdyby tenkrát prošel. Jednou mu moc hlasů nechybělo.

Těším se, až se sejdem na Kozím mejdanu v Milkovicích (30. 7 – 3. 8.). Standa tam

Čas není naším spojencem, je naším soudcem, a už teď nám dal jen odklad. (Amin Maalouf)

bude v pohodě. Těším se, až se zase připojí a povede svůj úžasný boj, kvůli kterému ho mnozí nemají rádi.

Čtení

Vladimír Hochman jičínský malíř a muzikant ilustroval už svou třetí knihu. Jsou to básně Jany Vosecké s názvem Země modrých růží. Knižka měla křest v pražské literární kavárně. K autorskému čtení tu hráli Vladimír se svým bratrem Bobem.

Ze společnosti

Skupina zastupitelů ze společnosti ODS1, ODS2, ODS3 podala návrh na svolání mimořádné schůze Zastupitelstva. Důvodem byl návrh na vyhlášku o evidenci toaletního papíru na radnici z důvodu úspor. Proslýchá se, že jistý plešatý zastupitel prohlásil v hospodě U dělové koule: „Odvolávali, odvolávali, odvolávali. Tak budou čárkovat, čárkovat, čárkovat. Při každém vy.....“ A objal přítomného zbylého zastupitele za KSCM. Když se to dozvěděl nepřítomný zastupitel za stranu Handball, jen procedil: „Tak jsme z té politiky už zblbli dočista.“

Nový smíšený pěvecký sbor vznikl v Jičíně. Zatím se neví, jakému repertoáru se bude věnovat, ale už byl navržen úbor. Pánové tmavý oblek, dámy kostýmek. Bílá košile značky dederon, či halenka. Dle vlastní vůle smí být jemně průsvitná. To má rád jeden novopacký spisovatel. O umělecké vedení byla požádána Jaroslava Komárková. Snad přece – první nastudovanou skladbou bude Komáři se ženili. Proslýchá se, že známý jičínský kulturní člověk S R se vyjádřil k možné grantové podpoře ze strany města: „Ti dostanou tolik, že jim to nedá ani na ty kravaty. To kdyby hráli házenou ...“

Kousky z deníku

17 01 2015 Canon

Mám Lumix. Nový. Mám i starý Canon. Těžké loučení. Nevím. Milenka za čas omrzí. S Can jsme na sebe zvykli. Hrajeme

takovou hru. Jestli stihnu ve správnou chvíli mačkat spoušť. On je pomalý a tak spustí vždycky ve chvíli, kdy má objekt ruku přes obličej nebo se otočí. Jaká je to úžasná radost a překvapení, když se trefím.

Mám taky nový holící strojek. Proč? Když jsem starý slepil izolepou, tak ještě slouží. Ale musí se to s ním umět. Jako s Canonem.

18 01 2015 Nemám rád dárky

Ale nesmím to říkat před rodinou. Tak říkám jáéé. Obvykle dostanu něco, co nechci, nebo mi to je malé, nebo velké. Nechci skoro nic. Možná akorát určité sušenky. Když všichni odejdou, jsem si z těch dáreků rozpačítej.

Taky nerad dárky dávám. Nikdy nevím, co mám koupit. Nejlepší jsou kytky ze zahrádky. Ale teď jsem tam žádnou nenašel. Musím se Há zeptat, jestli tam nějaké máme.

19 01 2015 Ondřej promítá

foto. S potěšením u nich vzpomíná na tábor na Rosičce, kam jezdil jako dítě. Teď vzal do opuštěného tábora svoji dívku. Kdysi byli jsme tam spolu. Nadšeně bájil o životě na táboře. Pak jsme jeli dlouhým údolím a povídali si o tom, kde chceme být pohřbeni, nebo rozprašeni. Na kašně v České Kamenici snědl celý salám, který byl určen na týden.

Teď jako skautský vedoucí pořádá tábory pro děti. Vrací, co mu darovalo dětství.

20 01 2015 Mezilidské vztahy

Bych zrušil, jakož i schůze a některé schůzovníky. Brání nám v práci. Začneme o nich přemýšlet. A máme se čím zabývat, místo abychme pracovali. Že si nedám pokoj. Práce je dost. Důležitější. Neumím to. Ale už v poslední době dvakrát, možná vícekrát, povšimnul jsem si, jak mne mladší nenápadně poučili, že bych tak neměl. Oni to neřekli přímo, při své slušnosti.

Třeba bych svůj vztek měl jít do lesa vykřičet. Nebo na kole. Při jízdě z kopce. Akorát se na to nesmím moc soustředit. Při své šikovnosti bych se mohl vybourat.

21 01 2015 Potkávám M

Má připravené auto. Pěkné auto, myslím, že se jmenuje Škoda. (Škoda je lásky. Musí se tak jmenovat auto?) V dobrém rozmaru se ptám, zda se mu nestýská po komunismu. Byl to starý komunist. To jsem si naběhl. „Takovej bordel, co tu je za posledních deset let, to tu nebyvalo.“ A jel. Pane, ten mne sjel. Tak mu říkám - vole, za komunistů bys takovéhle auto neměl. Pravidl, a jako bývalý komunist musel to vědět, že L. I. Brežněv nám tenkrát určil Trabanty. A v jejich velké zemi snad Moskviče nebo co.

Vida, trochu ustupuje. Popřáli jsme si, aby nám ještě chvilku držely zuby a já jemu, aby si dlouho tu svoji Škodalásku užíval.

(Leonid Iljič byl, milé děti, vůdce velké země na východě, která měřila šestinu světa. A Trabant poznáte ještě dnes na našich silnicích podle dvoutaktního smradu.)

23 01 2015 Jeden den

Už třetí den přidávám druhou pilulku. Elicea 10 mg. Nastává trochu jiné proChor. Lepší? Ani jeden není nic moc. Teplou bundu, bačkory, kostkovanou šálu okolo krku, ale i hlavy, otvírám okno. Abych si mohl namlouvat, že se mi okslyščí mozek. Na počítači čtu 06:01.

Cottage, chleba bousovský, bublinky vychlazené, dušená jablka (Há se o mne stará). Nerozsvěcím, těším se z klidu (Elicea se stará). Plánuju. Perný den, ale dalo by se stáhnout. Na noviny si píšu jména, svazuju gumičkou podle ulic a budov. Zvoní mi. Vévoda se chce sejít. Komu se to stává, aby ráno zavolal Valdštejn? Zařadil jsem ho na jedenáct, plán překopu, představuju si, že jezdí z daleka. Pro jistotu si ho vygúgluju. Vida, představitel Valdštejna Miroslav Kněbort je původem technik.

Roznáška novin standard. Mírně mží. Nálada podzimní. (Konstantin Paustovskij říkal, že podzim je nejplodnější období.) V knihovně mě přepadne v chodbě ošklivý pán: „Jestli mě budete ještě fotografovat, tak uvidíte, jak s vámi zatočím.“ Nevím. Vůbec nevím, že jsem ho fotil. Nezdá se mi zajímavý. Musím se zeptat svého Canonu. Později se ptám sebe, jak se v takové situaci reaguje. Naštěstí já nijak. Zasklil jsem ho bezeslovně. Později

mi známá řekla, že jeho chování je třeba proto, že měl špatné dětství. A já to pustil z hlavy.

Vévoda U Anděla v civilu. Už vím, co chce. Povidat, pak abych to já sepsal. Říká, že radši mluví, než píše. Já mu říkám, že mnozí Jičíňáci soudí, že dost byla Kněborta. On říká, že ví. Já říkám sobě, že je posledly Valdštejnem. Ne, není to jen byznys. Líčí mi, jak potomka, rakouská „teta Valdštejnová“, chtěla na Bezděz. Tak vyrobili nosítka, najmulí kulturisty a vynesli jí nahoru. Jako za starých časů. Pak líčí, jak by rád Valdštejnův pohřeb. S parádním pohřebním kočárem, který táhnou koňové s chocholy. Mne napadá, aby někam přišel v noční košili, ve které vévoda skonál. Říká, že dokonce v té posteli v Chebu ležel. Fantazirujeme. Příjemná hodinka u Smíchova (Staropramen). Zapisuju si nápady, o čem bychme mohli mluvit a já pak psát. Ale říkám, že nemám čas.

Odškrtávám si na papírku splněné a připisuju nové. Rozesílání novin, korekce dvou článků, fotky na flešku pro Ivu, fotky z besedy pro Pavla, pozvánky na Propletence apod. Zajímavý seznam. Nekončící. Neprší, jedu na okruh bukvicovokšický. Tam vždycky rád. Zámek ve své opuštěnosti, trochu v mlze. Veliká železná příšera v Kovošrotu. Zajímavé – na té silnici domů vždycky nápady. Vzít teplejší spacák a jet. V poloprázdných hospůdkách, opuštěných čekárnách psát a číst. Sám. Pardon, s tou děvkou Eliceou.

Doma maluju červenou čáru do roznáškového seznamu, Há mi obvykle domlouvá, ať uberu, má pravdu. Rád bych. Třeba teď se mi najednou nechce do divadla. Nevím, jestli mám Eliceu poděkovat. Ale Káčko mám rád.

V sále jsem první. Hana má papír, na kterém najde, kde sedím. Taky má pěkný nohy. I Bára. Když ty holky sedějí za stolem v kanceláři, tak ta okrasa není vidět. V divadle jsem VIP. Já jsem jednou VIP. Chci být VIP? Chci fotit z první řady, i když Zajiček to nemá rád. Musím si hlídat, abych neblejskal.

Smím do šatny. Na divadle je šatna snad to nejlepší. Ně, nejde o převlékání. Ani o ty

spodničky. V Káčku je to zrcadlový sál za jevištěm pro všechny. Někdo si drmolí roli. Někdo jen tak přechází. Zvláštním způsobem se vzájemně kopou. To je prý herecký rituál. Mezi tím pobíhá velká Nikol. Tu někomu něco zašije nebo přišpendlí, uváže, odváže. Má i žehličku. Česou a líčí se dámy samy. U těch baletních velkých zrcadel. Pastva pro fotografa. Ale jak to navléct, aby tam byl objekt, jeho obraz v zrcadle, ale ne fotograf? A nelepší, kdyby tam byla i ta cedule, kde je napsáno: Nedotýkejte se zrcadel. Zvoní.

24 01 2015 Pavel bájí

do telefonu o křížku na Vápenkách. Je nachýlený, brzo by spadnul. Vyjednali, až terén zmrzne, že přijde mechanizace, naloží ho a odvezou k restaurování. Teď se tam přes rozbahněné pole nedá ani dojít. Takhle pracuje Jičínská beseda. Dohadujeme se, kudy k němu vedla cesta. Chabá paměť ukazuje mi mělký úvoz vedoucí od zadní strany hřbitova.

Mně se vrací, jak Hasan (V. Bosák, jičínský lékař a všesportovec) říkával běžcům, když za ním přišli fňukat s kolenem: „Dej si to na Vápenkách směrem ke křížku. Nejdřív pomalu, pak pořád zrychluj. Ono to přejde.“

25 01 2015 Jak se dělá Masopust

Prekvapení. Neznámí lidé. Aha, Café Lodžie už žije, tak to jsou hosté. Ale Lodžieteam uprostřed u sesazených stolů. Baví mne pozorovat. Poslouchat. Mele se páté přes deváté. Téma – vymýšlet zvířata. Farma zvířat. Jirka přiděluje role podle toho, jak lidi zná. Kupříkladu já jsem jednoznačně kozel. Nevím, mám-li být polichocen, či se naštvat. Kozel zahradníkem. Lekce správné výživy pro děti. Problém je s kozou. Měla by dojít. Pokladní budou straky (berou lidem peníze). Renata váhá mezi krocem a bažantem. Skončila jako kráva. A musí dojít. Někdo říká, že krocen musí mít modré sliny. Bažant je ale hezčí. Jirka s Kačenkou si předávají blok, do kterého hned skicují masky a nápady vůbec. Umělci raději kreslí, než píší.

Ostatní jsem zapomněl. Nechtěl bych z takové schůze dělat zápis. Michal Pospíšil

slíbil slepičí sbor pro tanec na terase... Vymýšlíme start průvodu. Loni to bylo jednoduché starosta byl Liška a tak jsme zpívali Běží Liška k táboru. Taky se trochu bojíme – ne každý má smysl pro humor.

Takhle vzniká umění.

Po dvou hodinách odpadám. Právě si straky začaly zkoušet kostýmy. Já pomalu lipami domů. Možná, že cosi poletuje. Asi to není sníh, když na zemi žádný nevidím. Možná představa v mé zjitřené mysli. Možná. Raduju se z cesty Lipami. Lípy jsou terapie.

26 01 2015 Zase dopr nespím

Trochu bdění, trochu sen, trochu čtení. Pak přemejšším proč. Nojo, musím jednat s nějakým Thémobilem kvůli telefonu. Víím, co dovedou úředníci. Ještě taky mám psát jednu recenzi, kterou neumím, pořád odkládám. Hledám jinou práci, abych nemusel psát. Ve dvě hrabu ve spíži spací čaj. Nalézám. Jmenuje se Klimakterin. To bude ono. Piju, čtu, usínám. Zejtra všechno napíšu. Možná.

27 01 2015 Radost Zuzka

Masopust konkrétně. Našel Zuzku, se kterou jsem v týmu na Masopust. Probíráme co a jak. Ta holka vytáhne zápisník a znamená si. Tohle já, o tomhle popřemýšlíme. Věčná. Nojo, skautka. A ještě má dlouhé vlasy. Pro někoho malichernost. Pro mne potěšení, když potkám člověka, na kterého je spoleh. Ten, kdo se snaží něco dělat, velmi to ocení. Jsou i jiní. Jeden pán, nebudu psát ze kterého týmu, přijde na schůzi, udělí si na důležité

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998
Vydává B. Procházka, Sokolovská 367,
Jičín,
tel.: 493 523 492, 723 128 942
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL, s. r. o. Jičín, K-klub Jičín,
Město Jičín

akci hlavní projev a odejde. V době, kdy se začínou projednávat konkrétní úkoly věcné. Na některou schůzi nepřijde vůbec. Ale projev ano. Papalášský přístup. Ten jsme nemávali. Ten on zavedl.

Život je proložen radostmi a trápeními.

28 01 2015 Napsal notář

Ať se dostavíme k vypořádání dědictví. Tatínek umřel v roce 1997. Jakási podivná mašinérie mi ho po osmi letech připomíná. Katastr nemovitostí nahlásil malinký trojúhelník země. Znáám výměru, znám parcelní číslo. Kdybych se táty zeptal, určitě by nevěděl. Řekl by, ať se zeptám maminky. Taky už nemůžu.

Tolik věcí, rozhodně ale ne o pozemcích, bych se chtěl zeptat. Nemůžu. Moje děti jednou budou v podobné situaci.

Co je ale závažnější, jak málo vím o svých rodičích. Když byl čas poznávání, byly jiné starosti, jiné zájmy. A taky – my jsme o sebe zas tak moc nestáli. Nevím vlastně proč. Čtu různé knížky o tom, jak na tom byli jiní. Jinak. Asi líp. A co já teď? Asi je opravdu čas začít sepsovat vzpomínky. Mám pocit, že by mě k něčemu dovedly. Jistě k přesněji položeným otázkám.

01 02 2015 Chystáme Masopust

Okolo stolu 14 lidí, z toho jen tři mužští. Vydrův harém. Je potřeba vymyslet všechny masky, jaké budou mít kostýmy a hlavně jejich smysluplnou činnost. Pták ohnivák v proutěné kleci bude snášet vejce, čáp bude chodit po laně a v puse bude mít žábu, ale nesmí ji sníst, ovečka bude Anička, vůl bude roztáčet kolotoč, kočky budou tančit kočičí tanec...

Když se dohadovali, jestli může mít kráva flekatý župan, začal jsem koukat na harém. Tolik rozličných typů. Většinou dlouhovlasých, všechny dobře rostlé. Jirkův výběr. Pan ředitel a kastelán má vkus. S takovým týmem dobře se pracuje.

Metoda: „Já řeknu schválně blbej nápad a vy budete nuceni vymyslet lepší.“ Nebo: „Za úkol máte vymyslet zvuky straky a vymyslet na to básničku. Nikdo totiž nevěděl, jak dělá straka.

Ale víme, jak se dělá kultura v Lodžii. Loni přišlo na masopust, tuším, 300 lidí.

02 02 2015 Chystáme Štefana

v Bělohradě. Lád'a má všechno promyšlené, kde co bude v sokolovně. Opatrně naznačuju, zda budou koláčky, směje se. Vzpomínáme, co třeba ještě. Parkování. Na dvoře sokolovny, když tam nebude halda sněhu. I tohle je Jivinský Štefan. Hlavně aby byly ty hostesky s tou mírně průsvitnou halenkou.

Do autobusu zbývá čas, tak do lázni na turka. Koukám po pacientkách. Mají v pase ty..., ty pneumatiky. Kdybych tu pobýval, tak... Tak bych si odpoledne na kole objížděl okolí.

Stopem zpět veze mne mistr kamenický. Povídáme si o dílech řemesla kamenického a sochařského na okrese. Řeč došla i na Brendu. Studenta sochařského. Autora betléma co vždycky stává u kostela. Autor leží ve špitále už asi pět roků, nehýbe se. Nebo sest? Ti, kteří za ním přijdou, nedovedou přesně poznat, zda je vnímá. Já vzpomínám, jak mi U Hastrmana vyprávěl o své sochařské škole. V Jičíně je přítomný o Vánocích ve svých sochách vedle Jakuba.

03 02 2015 Chystáme quest

Bláza to slovo překládá jako hledačka. Prostě stopovaná. Po valdštejnských památkách v Jičíně. Jo, přišla s brýlemi a omlouvá se. Sundá na chvílku, má modřiny okolo očí. Říkám, že všude se řeší manželské rozpory jinak. Někde vedou k antidepre. Směje se, brýle sundá. Potvrzuju, že mi to nevadí.

Začínáme u Jakuba, pokračujeme okolo náměstí. Já vyprávím, ona si dělá poznámky. Důkladná ženská, nic nepromijí, všechno chce vědět. Slibuju Anděla, tam vše probereme vsedě.

Probíráme. Ptám se do kdy má quest být. Duben. Fajn. Jdu s otázkami na tělo. Líčí zajímavě. Je něco mezi ochranářem a facilitátorem, jestli jsem pochopil. Jede v mnoha aktivitách. Ptám se na zajímavější lidi ze severu. Od někdejšího libereckého primátora, po Gusta Ginzela (Hnojový dům

na Jizerce). Říká, že Gusta prý prodával i popel z vyhořelého domu. Cena podle velikosti pixly. Zblblnul dočista. Ještě pak pár dalších. Má to srovnané. Najednou řekne – nebudeme si tykat? To mi už dlouho žádná holka nenabídla. Když jsme se rozházeli, spěchala do nějaké vesnice za Frýdlantem, říká: „Neměl ses tolik ptát.“ Kdybych neměl koho, říkám si já, tak se neptám. Mluví zasvěceně.

04 02 2015 Můj pořad Propletence 3 v knihovně

Bojím se, že nikdo nepřijde, bojím, že se nepovede, že se zpřeházejí fotky. Na čtení požádal jsem Adél. Přistupuje k věci zodpovědně. Lidí asi 22. Měl jsem dojem, že to berou. Smáli se, kde jsem při psaní smích předpokládal. Však jsem taky čekal rok, možná i víc, než na mě měla knihovna místo. Měl jsem pocit, že dobrou odezvu měl fejeton Zlatá svatba, který se mé rodině moc nelíbil. Nejvíce se nelíbil Há. Ale ona ho nečetla. Nojo.

Na základě pocitu napadají mě další nápady. Ať si proChora lidstvo užije.

09 02 2015 Jakosupi?

Pan místostarosta Hamáček uvedl tiskovku na radnici tím, že Jidenik citoval slova Ing. Puše o tom, jak se členové rady vrhli na rozdělení přebytku rozpočtu **jako supi**. Vadilo mu to hrubé označení i pro dámy, které jsou v radě. Nelíbilo se, že noviny ponechaly výraz bez komentáře. Vzhledem k závažnější věci, třeba tomu, že Jičín stále nemá vyřešenu otázku Jezuitské koleje, je to prkotina.

Prkotinou ale není obecně postavení a úloha novin a novinářů. Myslím v Jičíně. Ostatně soudím, že trouláme si daleko míň, než třeba Lidovky vůči Milošovi Zemanovi. Proč je tak? Obavy ze soudů, nelibosti nadřazených, taky i nelibosti politiků, kteří třeba rozdělují peníze. (Můžu se pochlubit, na letošek dostaly Prochoroviny od města 1000 korun. To znamená, na vydání jednoho čísla přispívá mi město tím, že zaplatí 0,7 hodiny práce. Loni byl to dvojnásobek.) Nakonec

všichni se tu známe a mnozí o mnohých ledacos víme, že?

Co s kauzou Jakosupi? 1. Rozmyslet si, co říkám. 2. Nena.... se hned.

Ad 1. Jenomže po zkušenostech s některými pušisty a jinými politiky je to marné přání. Tedy je při nejbližších volbách vyměnit. Nebo jim vysvětlit, že by jim mohl stačit kraj a Kuks, má-li své poslání brát zodpovědně.

Ad 2. Jsou důležitější věci. Na tohle si snad i noví politici zvyknou, že jsou novináři hyeny, jak říká náš nejvyšší ústavní činitel, že?

Vlastně je tu ještě Ad 3. – novináři. Ti mají přece ideální příležitost napsat o Jakosupecch fejeton.

10 02 2015 Pišeme pozvánky na Štefana

Jivínský Štefan = ocenění za pozoruhodný kulturní počin. Letos 19. ročník, 228 nominací. Dohadujeme se na textu pozvánek, na tom, zda nominace číslovat. Až nepříjemné dohadování. Já připouštím číslování a nevadí mi v pozvání familierní tón. Zjednoduši se tím práce. Dohledáváme adresy, někdy je to náročné. Ale to dohadování mezi námi je střetem mezi „úředním či archivářským“ a neoficiálním. Tak jsme původně Štefana minili, aby tam byl humor. Ale on se nám nějak vzeprel. V poslední době „trochupapalášský“ přístup. Pak přijdou reklamace. Jsou tam chyby. Něco spleteme my, něco nominátoři. Spíš technické detaily. Opravujeme. Do zblblnutí práce.

Ale jak nám někteří pěkně pišou, jak prožívají to kulturní hemžení, své nominování. Kvůli tomu Štefan je.

Poslední pozvánku nominovaným jsme dopsali a doroznesli v pátek 13.

13 02 2015 Zase Masopust,

tedy chystání. Na zemi v Jirkově bytě jsou rozprostřené noviny, na nich barvy a lepidlo, okolo lodžiové dívky, tam výběr, o kterém byla řeč. Nemůžeme v Kavárně, protože Kavárna je kavárno, má otvárací dobu. Podle zásad správného dramatu je to dramatické. Pan ředitel lodžie a režisér

Masopustu Jirka onemocněl. Tak režiruje akusticky z postele. Ale když si podle pokynu některá oblékne kostým, jde se panu režisérovu ukázat. K postelí. Některé dost dlouho se tam zdržují. O mě zájem neměl. Tak jdu pálit staré papíry do kavárny do krbových kamen. Při tom si všímám, provozu. Pěkné, jak dvojice sedí naproti sobě se sklenicí vína, mezi nimi na stole svíčka, jinak přítmí. K tomu v kamnech práská a skrz sklo je to vidět. Jo, ještě k tomu barmanka Miša pouští tlumenou hudbu. Rozená šenkýřka.

Píšu moc o Lodži, to bych neměl? Ale je to teď můj mikrosvět. Vzorek z celého velkého světa, ve kterém nacházím spoustu pozitivního.

15 02 2015 Padá mi maska

Kozel na mé hlavě je nevyvážený, nakloní se dopředu, nevidím. Nejlíp by bylo přišpendlit ho vzadu ke kožichu. Nejlíp přímo ke kůži. Člověčí. Mojí. Dopř.

Ale na to teď není čas. Muzika zdá se utahaná, průvod mdlý. Kde je masopustní veselí? Zkouším zastávku, aby masky provedly starostu. A pak Masopusta. Ale bojím se, abych do toho moc nemluvil. Bláto. Uprostřed lip tuze bláta.

Ve dvoře Lodžie Masopust představuje masky a jejich úkoly. Spěcháme ke svým štacím. Se Zuzkou kozou nestíháme. Nakonec končím u strouhání. Jablek, mrkve. Některé děti totálně ničemné. Holka strouhá v rukavicích. Není z domova zvyklá. Maminky chválabohu pomáhají. Jedna zdržela se déle, jsem rád. Akorát, že jsem si ji ani nestačil prohlídnout. Strouhací maminka musela být pěkná. Děti baví kopání mrkví, česání jablek, strouhání miň. Některé tu lahubdu neznají. Když se naservíruje na zelném listu, tak to neznám ani já. Ale raduju se z toho nápadu. Byl můj. Ostatní nestíhám. Škoda. Vadí mi, že nevím co byla Monika, bude to chybět do článku. Najednou cítím, že mi něco je. Už vím, zima. Nechávám strouhání osudu. V kuchyni teplo a špagety, tuším se špenátem. Kačenka míchá polívku. Zelfačka. Dílo Lenky. Příjemné posezení. Proteplení.

Když všechno skončilo, fotím, jak straky na podlaze rozhozené peníze rovnají na hromádky. Libují si, že byly drzejší a taky se víc vybralo.

V kavárně praská oheň. U stolu si na čemsi pochutnává pán, takový... No možná trochu nemocný. Jedl před tím svou polívku na parapetu venku a koutkám, jaká mu je zima. Tak jsem mu tu polívku donesl do kavárny. A tam se usadil. Mám pocit, že je spokojený. Sedám si k našim dívkám, povídáme si. Kristýnka vyjmenovává, na které vejšky by chtěla jít. Mirka říká, že je spokojená. Je mi skvěle, máme to za sebou.

V Lipách si uvědomuji, že mi chybí miska a nůžky. Doma jsem poznal, že mi chybí červená. Ale já hledal bílou. Červenou jsem držel v ruce. Sem už vůl. Starý kozel, co mu padá maska.

17 02 2015 Jmenuje se Mirtazapin

Když jsem si ho prvně vzal, odešel jsem. Úplně. Ne že by to bylo úplně nepříjemný stav. Zdrogování? Vnější svět mě moc nezajímal, vlastně vůbec. Spát. Poručil jsem si, že takhle ne. Rozlomil na půl a ještě na půl. Vzít večer, v průběhu detektivky. Pak noc akorát a ráno jakžtakž. V noci mě žádné úkoly, ani žádný Jůdr nebudí.

Sťřídám čtení a usínání. Mlelo se mi trochu věcí, ale ne bolavě. Masopust za sebou, zbývá Štefan. Připisuju, co ještě zařídít. Naposledy losování a kroniku. Věci na výstavku o Lodžii a jiných aktivitách jen stručně. Najít loňské fotky a dát je udělat. Kde je to Bagrovo céděčko?

Cvičím, ukročím, abych viděl sluníčko. Jandura říkal „pecen“. Zajímavé, jak se mi vybavují jeho slova. Když byla velká miska kompotu, říká jí kalfas. Levné ruční náradí je bižuterie. Že by mluva krkonošského podhůří?

18 02 2015 Tak jsem se radoval

že vyšel článek o Masopustu hned se třemi fotkami a bum. Ještě než jsem si ho přečetl, přišel email, že Masopusta netáhnul osel, ale poník. A naznačeno, že jen osel nepozná osla. Jasně. Koňáci a jim podobní jsou na svá zvířata pyšní a takováhle novinářská

kachna je musí naštvat. A tohle byla ještě k tomu pěkná koňačka a měla krovky. Nebo křídla?

Přišlo vzpomnutí, jak mi Jirka třikrát připomenul, že jsem dvakrát popletl v člancích jména. A já se musel zastydět. Před chvílí jsem si nemohl vzpomenout, jak se jmenuje Láďa Stuchlík, náš štefánský spolupracovník. V kolika letech se už povoluje skleróza?

Prostě potřebuju sekretářku, která mi občas decentně řekne: „Ale šéfe, ve slově Lodžye se opravdu nepíše tvrdé y.“ A zjmenují to tím, že se to třeba tak za Valdštejna psalo. A bude se při tom libě tvářit, že já za to jako tak moc nemůžu. Už jsem ochoten ustoupit i v tom, že nemusí mít dlouhé vlasy. Ale jistá kritéria by mít měla. O těch se tu šířit nebudu. Třeba jindy a jinde. Nevíte někdo o nějaké takové?

Ka Ni Hu

Přijeli velkým autem, vyložili z něj několik kočárků, tašek s jídlem a oblečením, dvě děti. Nočník ne, ještě a už se nepoužívá. K dětem přidali příbalový letáček ručně čitelně psaný (matka učitelka) po obou stranách papíru. K tomu několik ústních pokynů, které se naštěstí stejně nedaly zapamatovat. A odjeli do Solnohradska (HausAlpin.cz).

První den by proběhl docela klidně, nebýt asi čtyř telefonů za hodinu jak prý to zvládáme. Zvládáme. Ještě jsme se nepohádali. Ninu (2,5 let) odvedla její teta (11 let) k zápisu prvňáčků a dlouho se nevraceli. Prý tam něco kreslila, říkala básničku, ale odvedena nebyla. Jednak není místně příslušná a prý si má ještě tři roky počkat. Teta Kačenka tím, že ji tam vzala, poodhalila svou skrytou tužbu. Další úča v rodině. Ninka nás naučila krásnou českou větu: „Papupu.“ Znamená to Dobrou chuť! Hubert, Nina mě pořád opravuje, že mu nemám říkat Hugo, srozumitelně neřekl nic. Projevil se později. První jeho noční řvaní podařilo se mi přežít ve vedlejším pokoji. Ha později přiznala, že usnul až v kočárku, kterým jezdila po

koberci s neumytými kolečky. To jsem trpěl poprvé. Druhé řvaní bylo intenzivní i přes zeď. Protože jsem vystudoval pedagogické minimum, asi 4 semestry, vstal jsem a pedagogoval: „Neřvi vole“. Řval dál. Protože druhé slovo té skvělé věty patrně neznal, mluvil jsem na něj vlídně, zpíval, i ruské písně zpíval, marně. V pokynech přečetli jsme si – když pláče, jemně hladit po zadečku, to má rád. Ale tam nebylo jak to splnit, když řve ležíc na zádech. Pak přišel spásný nápad. Baterkou jsem mu dělal na stropě ohňostroj, jako bývá na konci festivalu Jičín město pohádky. Ohňostroj ho bavil. Ale jenom chvíli. Asi mu tam chyběl zpěvák Michal David. Přiznám - uspal jsem ho v kočárku s neumytými kolečky.

Už nám zbývají jen dvě noci.

- A tím mě pěkně nadzvedla: Na každou, tedy skoro na každou, moji větu říká: „No a čo.“ I když ji něco vytýkám. Věřu neměl bych rozebírat jak to myslí. Myslím, že v této věci nemyslí vůbec. Ale nadzvedává mě to, protože nevím, co s tím. A tak to je a bývá i mezi námi velkými? V tomhle případě snad je nejlépe dát si o pivo víc. Měl bych Ninu naučit na pivo?

- Co se jí líbí, to si bere. Když jsme ji nesli dolů do auta, protože usnula, zjistil jsem, že má na krku pověšenou moji oblíbenou baterku. Ušnula s ní. Ted' ovšem nemůžu a nemůžu najít své pantofle. Volám k nim domů. Nina neví, co jsou pantofle. Při jejím smyslu pro humor bych se nedivil, že je najdu v odpadním koši.

- Nina nejradši ze všeho vizitýruje po bytě. Všechny tašky, všechny šuplíky. Pečlivě vyndává věci, na každou se zeptá. Když jsou tam špendlíky, zajistě krabičku otevře a rozsype. Když ji setru, řekne své oblíbené: „No a čo?“

- Vypravili jsme se shánět špaldovou mouku. Nebo špaletovou? Adél v kočárku s Hu, já s Ni na golfových holích. Oba usnuli rázem. Pod poštou golfové hole nevydržely. Sevěřely spící Ni, kolečka se netočila... Co my? Spící přesunuli jsme ji k Hubertovi. Vlastně na Hubertovy nohy. Probudila se, z výšky kočáru každého zdravila „dobiden“. A vyprávěla jim, že se rozbil kočár.